

Тогазь този добрый человекъ поразмыслилъ ся и рекълъ: чакай какъ-годѣ да имъ дамъ азъ да разумѣхъ това: И тъй зель че ся затулилъ тамъ нѣидѣ отъ къмъ голѣмыйтъ виръ и щомъ идвала коя-годѣ отъ тѣхъ тѣдѣсь и искала да ся промѣкне прѣзь гребенцытъ той разбърниквалъ водѣтъ съ тоежкѣтъ си за да ся уплашва и да побѣгва на задѣ. Сѣщо-то правялъ той, и когато нѣкоя отъ тѣхъ исплуввала на връхъ водѣтъ, за да ся завраща пакъ на дѣното.

Сега, надѣхъ ся, че мя проумѣхъ, помислилъ си той: и си отишелъ у дома си. Тогази тритѣ хубавинки рыбки дошли на едно мѣсто и тритѣ, клатѣтъ главичкы та ся чудятъ и ся пытатъ, като немогѣтъ да разберѣтъ, за какво този добръ человекъ да ги непуща да плуватъ тѣ надъ водѣтъ и да ся провиратъ прѣзь гребенцытъ въ голѣмыйтъ виръ. — “Али той,” рекла едната отъ тѣхъ, “какъ ходи надъ вирѣтъ, а защо ный, не вынагы а по нѣкога само, да не исплувамы връхъ водѣтъ?” — И защо да бѣдемъ тукъ запрѣни? казалъ другата: какво ще ни